

NACZELNIK (2) *sb m*

a *pochylone; teksty nie oznaczają é.*

sg N naczelnik (1). ◇ pl [N naczelniki. ◇ G naczelnik(o)w]. ◇ I naczelnikami (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.; poza tym XVII – XIX w. w innym znaczeniu.

Ozdoba czoła; frontale, phalera Cn (2) : Frontale – Naczelnik. Ozdoba czelna. Calep 436a; [naczelniki 3 InwMieszcz 1584 nr 257; 12 naczelnikow InwMieszcz 1584 nr 259, 1595 nr 298].

W przeni (1) : słowá te ktore iá tobie dżíz rofkázuię/ [...] będziefz o nich mowił siedząc w domu fwym/ y idąc w drodze/ y kładąc fię y wftáiąc: y vwiążeż ie ná znák ná ręce twoiey/ y będą naczelnikámi między oczymá twoimi [erunt in frontalia inter oculos tuos PolAnt Deut 6/8]/ y nápiřeż ie ná podwoiách domu twoiego/ y ná branách twoich. CzechEp 114.

Cf NACZOLEK

HJ